

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. január 1.
(újév)

Horváth Géza

IMMÁNUEL!

Énekek:190; 284,1-6; 410,1; 284,7-8

Lekció:2Mózes 33,1-13

Alapige:2Mózes 33,15

Imádkozzunk!

Hálatelt szívvel magasztalunk Téged, örökkévaló Istenünk, mennyei Édesatyánk, hogy új esztendőt virrasztottál ránk és felkelhettünk ezen a mai reggelen is. Köszönjük, hogy ma is megújult a Te hűséged, irgalmad, kegyelmed ez egész teremtett világ fölött. És köszönjük, hogy velünk ezt az irgalmat és kegyelmet Jézus Krisztusban megismertetted, és hálásak vagyunk, hogy adtad őt nekünk mint a „juhoknak nagy pásztorát”, hogy vezessen bennünket mindhalálig.

Téged hívunk segítségül ennek az esztendőnek az első alkalmán, amikor azért jöttünk össze, hogy Téged magasztaljunk, Téged dicsérjünk, dicsőségben imádjunk. És hadd kérjük Tőled azt, hogy ez esztendőt megáldjad! Azért, mert tudjuk, hogy ennek az esztendőnek elkészített javai vannak a mi számunkra, amelyet te készítettél el.

Tudjuk, Urunk, hogy ennek az évnek a napjai nem tőlünk függenek, nem a mi hatalmunkban vannak, nem nekünk kell valamit elérni, hanem Tőled kell várni mindazt a jót, ami Tőled, mint „a világosság Atyjától száll alá”.

Köszönjük Neked, hogy testi-lelki jókat ígértél a Te gyermekeidnek. Köszönjük, hogy Tőled várhatjuk valóban a lelki jókat, és kérünk, hogy a gyülekezet közösségében mindig láss el bennünket a Te igéddel, mint mennyei eledellel, mennyei táplálékkal.

Tőled várhatjuk, Urunk, a testi javakat a családjunkban, és azt, hogy gondviselő szeretetedből legyen élelmünk és legyen ruházatunk. Köszönjük, hogy olyan gondviselő jó Atyánk vagy, aki előtt valóban csak hálatelt szívvel tudunk megállni.

Kérünk, Urunk, áldd és szenteld meg a mi gondolatainkat is, segíts elszakadni most a sok hiábavalóságtól, e csalárd világtól, hogy az igének hallgatói és megtartói lehessünk!

Kérünk, hogy Jézus Krisztusért, a Te szerelmes Fiadért, a mi Megváltónkért hallgass meg minket!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Mózes 2. könyve 33. fejezetének a 15. verséből: „*Mon-da néki Mózes: Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.*”

Szeretettel köszöntöm a testvéreket új esztendő első napján, és kívánom Isten áldását mindannyiótok számára ebben az esztendőben.

Mózes 2. könyve 33. fejezetének a 15. verse már régóta foglalkoztatott, és így adta az Isten Szentlelke, hogy ez legyen az újévi igénk. Az újévi ige mindig egy kicsit meghatározza az egész esztendőnket, mindig vissza-visszatekintünk rá, hogy mit hallottunk január 1-én, és kívánom, hogy Isten valóban írja be szívünk hústábláiba az ő áldott, szent igéjét. Egyetlen mondatra fogunk figyelni, de úgy, hogy a környezetét is röviden megnézzük, amikor Mózes azt mondja az Úrnak, hogy: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.” Elgondolkoztam azon, ha meg kellene fogalmazni, hogy mi is az új esztendő, egy ilyen egyszerű mondatban fogalmaztam meg: földi vándorutunk folytatása. Mert ebben a rövid mondatban össze lehet foglalni a mi törékeny, parányi földi életünknek a lényegét. Földi vándorutunk folytatása – majd az igehirdetés végén fogjuk énekelni a 410. Dicséret 1. versét, amely úgy kezdődik, hogy: „csak vándorút az életem, míg majd hazámba érkezem”.

És valóban ilyen vándorútról hallottunk itt is, a Mózes 2. könyvében, amikor Izrael népe az ígéret földje felé, az Isten által megígért javak felé vándorol. És nem is az a kérdés, testvérek, hogy a nép folytatja útját, hanem az új esztendőben a hívő ember számára a legfontosabb kérdés az, hogy hogyan folytatjuk a mi utunkat. Mert ez az egész világ, amely felvirradt erre a mai napra, új esztendő napjára, földi vándorútját fogja folytatni, csak az nem mindegy, hogy hogyan folytatja vándorútját. Mózes ezt nagyon szépen fogalmazza meg, és azt mondja: Mi veled szeretnénk folytatni a mi utunkat, mert hogyha te nem jössz velünk, akkor jobb, hogyha nem is megyünk tovább, akkor álljunk meg itt, ezen a helyen, mert akkor nem érdemes továbbmennünk. Mózes nem mer kilépni úgy a jövőbe, nem mer továbbmenni úgy, hogy magára, a népre vagy a segítőtársaira számíton, hogy bízson a szerencséjében vagy valami körülményben, hanem Mózes csak úgy mer továbbmenni és a nép élére állni, hogyha mindannyiójuk előtt először is és legfőképpen Isten megy.

Hadd szóljak valamit az előzményekről, mert a 32. fejezet nagyon lényeges ennél az igeszakasznál, hiszen ott arról van szó, hogy a Sínai hegyhez érkeznek, és Isten átadja az ő szolgájának a két kőtáblát. Közben azonban a nép Áron vezetésével megönti az aranyborjút, és kezdik körül táncolni, és azt mondják, hogy: „Ezek a te isteneid Izráel, akik kihoztak téged Égyiptom földéről.”

Úgy gondolják, hogy Mózes sem fog visszajönni, mert már hosszú ideje ott van a hegyen, és legalább legyen valami – ha nem is valaki, de legalább valami –, ami továbbvezeti őket az úton. És erre Isten azt mondja – mert ő a bálvánnyal közösséget nem vállal –, hogy akkor menjetek, de én nem megyek veletek. Ez a nagy kérdés, hogy hogyan fognak továbbmenni? Mózes, az Isten szolgája és embere, először Istennel párbeszédbe elegyedik. Elkezd beszélgetni Istennel. Olyan jó ez, testvérek, mert látjuk, hogy ennek a beszélgetésnek a történései hogyan alakulnak, hogy ebben a beszélgetésben mi jön felszínre, hogy milyen gyógyulás, milyen iránymutatása lesz Istennek ebben a beszélgetésben.

Szeretném a testvéreket is arra biztatni, hogy legyünk ebben az esztendőben is a mi Urunkkal párbeszédben! Legyünk a mi Urunkkal, Istenünkkel imádságos közelségben és közösségben! Valakitől olvastam, már nem is tudom, hogy kitől, hogy Isten nincs messze tőlünk, csak egy imádságnyi távolságban van. Olyan szép ez a kifejezés, hogy csak egy imádságnyi távolságban van! Testvérek, nagy lehetőségünk az, hogy mi Istennel beszélhetünk, és megbeszélhetjük Vele a mi dolgainkat. Ez mindig úgy kezdődik, hogy először Ő szól hozzánk, Ő mondja meg a véleményét, Ő tárja fel a mi lelki látteleletünket, lelki képünket, hogy milyenek vagyunk valójában. Úgy, ahogy itt a Mózes könyvében: keménynyakú ez a nép, elfordult tőlem, ezért nem fogok velük menni. És aztán Mózes szinte kapaszkodik az élő Istenbe, szinte könyörög neki, hogy: – Ne hagyj el bennünket, jöjj velünk!

Két dolgot hadd emeljek ki a felolvasott lekciónak, ami nekem sokat jelentett és nagyon jó volt látni. Először is azt olvassuk, hogy mikor meghallotta a nép ezt a beszédet, akkor „lerakták magukról az Izrael fiai az ő ékességüket”. Így írta valaki, hogy a meztelen bűnös felruházható, de az ékességeiben pompázó bűnöst le kell vetköztetni. És valóban olyan kegyelmes a mi Istenünk, hogy az édenkertben a bűnöst felruházta, eltakarta az ő mezítetelenségük rútságát. A kevély és fennhéjázó bűnöst azonban Isten először le akarja vetköztetni: tegyétek le!

Ennek az új esztendőnek az elején mi is lássuk meg, hogy mi az, amit Isten előtt nekünk le kellene tenni! Mi az, amiből Isten le akar bennünket vetköztetni? Mi az, amiben Isten bennünket meg akar ítélni? Amikor azt mondja, hogy vedd le magadról! Valószínűleg Izrael fiainak azokat az arany holmikat kellett levetni, amelyek valamilyen bálványisten képére készültek vagy annak a jelét hordozták magukon. Tehát mindattól meg kellett szabadulniuk, ami az életükben a pogányságot jelentette. Jó lenne új évben mindazt letenni, ami régi életünkhöz, régi óemberi természetünkhöz köt bennünket, és felöltözni abba az Istentől kapott áldott és drága igazságba, amelyet Jézus Krisztus szerzett meg nekünk!

Azt olvassuk, hogy ezután kiment Mózes a táboron kívülre, és felállította a gyülekezet sátorát, „hogy mind, aki az Urat keresi, menjen ki a gyülekezet sátorához, a táboron kívül”. Ez a másik kedves jelenet ebben az igében, hogy mielőtt azt mondaná Mózes az Úrnak, hogy „ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen”, azelőtt felállítja a gyülekezet sátorát, amelynek az volt a je-

lentése, hogy ott lehet Istennel találkozni. A nép odamehet könyörögni, imádkozni, hálát adni, kérni, az Urat magasztalni és dicsőíteni. Tehát Mózes nem rögtön azt kéri, hogy: – gyere velünk! –, hanem először felállítja a gyülekezet sátorát, mert azt mondja, hogy ez a mi Istenünk először beszélni akar velünk. Ennek az új esztendőnek, testvéreim, legyen a mi számunkra egy nagy üzenete, hogy igen, a gyülekezet sátora ma is megvan, ma is áll. Hogy ebben az új esztendőben is az alkalmakat áron is megvegyük! Hogy legyen nekünk nagyon drága, nagyon fontos, legyen nekünk életbevágó a gyülekezet közössége!

Mindig úgy csodálkoztam azon –ezt főleg vidéken tapasztaltam –, amikor valaki elérte mondjuk a 80 évet, de még azért tudott boltba menni, bevásárolni, mindent csinálni, és egyszer csak eldöntötte, hogy ő már elég öreg, ő már többet templomba nem megy. Eszembe jutott egy kedves házaspár, akik egy ébredési faluban Szabolcs-megyében egészen messze laktak a templomtól, és amikor megöregedtek, akkor eladták a régi házukat, és a templom mellett vettek egy házat maguknak, mert azt mondták, hogy már onnan nehezen tudunk feljönni, elfogy az erőnk, de ott legyünk közel a templomhoz és a gyülekezethez. Ezen a mai napon, testvéreim, sokan szeretnék, hogy Isten velünk menjen. Nagyon sokan szeretnék, hogy Isten áldjon meg bennünket, és hogy „bó zsírral ékesítsed ez esztendőt”, ahogy énekeltük az újévi énekben. De vajon mi van ékességeink lerakásával és a szent hellyel kapcsolatban, mi van a kijelentés sátorával kapcsolatban? Hogyan vélekedünk, hogyan viszonyulunk ezekhez? Mert csak ezután mondja Mózes azt, hogy „ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen”.

Harmadszor hadd emeljem ki azt, hogy ebben az évben a rád bízottak iránt is felelős vagy! Mózes nemcsak a maga nevében beszél. Nemcsak ő fontos, hanem azt mondja, hogy: „ez a nép a te néped, ne vígy ki minket innen”. Mózes átéli azt a felelősséget, hogyha ő az Urat szereti, és az Úrral jár, akkor a rábízottakat is így kell vezetnie. És hogyha megnézzük a Bibliát, testvéreim, nagyon sok ígét találunk erre nézve. Nyilván az első ez, amikor Mózes azt mondja, hogy: – Uram, akkor engem törölj ki inkább a te könyvedből, de ezt a népet ne töröld ki! Vagy jusson eszünkbe az, amikor Jób úgy imádkozik egy estén, hogy: – Ha az én gyermekeim vétkeznek... – és úgy áll az Úr elé, hogy az ő gyermekei lelki életéért is felelős. Nemcsak önmagával törődik, hanem bemutatja ott az áldozatot, a bűnért való engesztelést, mert azt mondja, hogy hátha vétkeztek az én gyermekeim. Jó lenne azt látnunk, testvérek, hogy Isten úgy akar bennünket továbbvezetni, mint családot. Isten úgy akar bennünket továbbvezetni, mint gyülekezetet, mint népet, mint akikért Jézus Krisztus az életét adta, mint akiket Jézus összegyűjtött, és főpásztorsága alatt vezetheti az Ő árva nyáját. És a hitéletünket sem élhetjük meg csupán személyesen, csak magányosan, hanem ebben az esztendőben is csak a közösségben, és ott kereshetjük az Isten akaratát, és beszélhetünk a mi Megváltónkkal, mert összekapcsol bennünket Jézus Krisztus vére és a Szentléleknek az ereje. Milyen jó lenne újból meglátni a mai reggelen is, hogy ebben az esztendőben azzal az örömmel tudjunk elindulni, hogy van nekünk Istenünk és vannak nekünk testvéreink. Vannak, „akik velünk

egyenlő drága hitet nyertek”, akik ugyanazzal a Lélekkel itattattak meg, és nekünk velük együtt kell menni, és ennek a népnek együtt kell mozogni. Emlékeztek, amikor Mirjám engedetlen lesz, az egész nép megáll, és addig nincs továbbmenetel – pedig csak egy ember, de Isten nem viszi őket tovább –, nem indul meg a felhő, és nem indul meg a tűzoszlop, amíg Mirjám meg nem tisztul.

Ebben az esztendőben, testvérek, ezt is vegyünk nagyon komolyan, hogy vannak ránk bízottak! A ránk bízottakért imádságos felelősséggel tartozunk, és Isten együtt akar bennünket vezetni, Isten együtt szemlél bennünket, mint gyülekezetet, mint megváltott népet. És ha valakinek a szívében harag, irigység, neheztelés, vád, aljasság van – mert sajnos ilyen is van, – akkor nem mehetünk tovább addig, míg le nem vetjük a mi ékességeinket! Nem mehetünk tovább addig, míg oda nem borulunk ismét a Golgota keresztje alá, és nem kérjük, hogy: – Mosd meg a szemem, a fejem, az akaratom, a kezemet, a lábamat, Uram! Moss meg egészen már engemet! – így mehetünk csak, mert felelősek vagyunk a ránk bízottakért.

Azt mondja Mózesnek az Úr, hogy: „ha az én orcám megy veletek, megnyugodtok.” Itt kérdőjellel van, de ne tévesszen meg senkit, mert az eredeti szövegben nincs kérdőjel. Az eredeti szövegben ez a bibliai vers kijelentő módban van. Isten nem megkérdi, hogy: „Az én orcám menjen-e veletek, hogy megnyugtassalak?”, hanem Isten kijelenti, hogy: „ha az én orcám veletek megy, akkor meg fogtok nyugodni.” Tehát, az én orcám veletek fog menni! Azért nagy-szerű ez a felfedezés, mert Isten nem kérdez itt, Ő nem tanácstalan, hogy vajon hogyan lenne jó, hanem Isten tudja, hogy mit tesz, mert eldöntötte. Ő nem megkérdi, hanem kijelenti: „ha az én orcám veletek megy, akkor meg fogtok nyugodni.”

Testvéreim, ez azért nagyon fontos és lényeges, mert Isten az Ő jelenlétében ígér nyugalmat nekünk. És nem azt adja elénk az igében az Úr, hogy ha nekünk ez az esztendő majd bajoktól, betegségtől, nehézségektől mentes lesz, akkor majd meg fogunk nyugodni, hanem akkor fogtok megnyugodni, ha én veletek vagyok! Eszembe jutottak drága hívó testvérek, akik előttem jártak a hitben és akikre felnéztem. Amikor az életükben egy olyan tragédia történt, amely megrázta őket, azért tudtam csodálkozni akkor, emlékszem, fiatalként meg felnőttként is, hogy ez a tragédia mégsem rázta meg úgy őket, hogy a nyugalmaikat, békességüket elveszítsék. Nagyon súlyos gyászt hordozott némelyik testvérünk, nagyon nagy tragédiát élt át, és az a békesség, az a nyugalom, amely akkor is áradt belőlük, az valami csodálatos volt. *Mert nekünk nem attól függ, testvérek, ez az esztendő, hogy mi fog történni, hanem nekünk attól függ, hogy az Úr velünk jön-e.* Tehát, Mózes az Isten jelenlétét kéri az életére nézve, meg a nép életére nézve. „A te jelenléd megvidámít, éltet, bátor szívet ad” – és Mózes ezt kéri Istentől!

Ezt a nyugalmat kérjük. Ebben a rohanó, nyugtalan világunkban, amikor mindenki a telefonján, az interneten vagy a gépén csüng, azt olvassa még a buszmegállóban, az úton, közlekedés közben is, csak az Isten békessége ad nyugalmat. „Ha az én orcám veletek megy, az megnyugtat téged!”

Mert Isten tudja, hogy mire van szüksége ennek a népnek. Tudja, hogy az ő népének mi kell igazán, mi az, ami hiányzik, mi az, amit elvesztettünk, mi az, amit vissza kell adni, mi az, amit pótolni kell. Lehet, hogy ez olyan, mint amikor a szervezet valami vitaminért vagy ásványi anyagért kiállt, és az ember nem is tudja megfogalmazni, de a szervezet úgy érzi, hogy neki arra van szüksége. A hívő ember meg azt érzi, hogy neki az istenhiány betöltésére van szüksége. „Ha az én orcám veletek megy, az megnyugtat téged!” Mert Isten tudja, hogy a szívünkben van egy istenformájú úr, amit csak Ő tud betölteni. És Mózes azt mondja, hogy „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.”

Úgy elgondolkoztam azon, hogy a ma embere mennyire magabiztos, mennyire öntudatos! Már a kicsi gyermekeken látjuk, hogy már milyen nagy egóval rendelkeznek, milyen nagy öntudattal rendelkeznek. És mindenki úgy van, hogy tudja, mit kell csinálni, tudja, hogyan kell elintézni, tudja, hogy kell kiskapukat keresni, a ma embere mindent tud. Mózes meg azt mondja, hogy: – Uram, nem tudok semmit. – Uram, „ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.” Mózes is magabiztos volt, testvérek, olyan magabiztosan agyonütötte az egyiptomit, mert azt gondolta, hogy senki nem látja. Tudta ő, hogy a népet hogyan kell megszabadítani, tudta ő, hogy mi a megoldás! És Mózes teljes alázattal, leérettségizve Isten iskolájában, sőt doktorátust szerezve Midián földjén hitből, istenismeretből, most már azt mondja, hogy: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.”

Legyünk ebben az évben ilyen alázatosak Isten előtt! Megvalljuk Urunk, hogy „erőnk magában mit sem ér, / mi csakhamar elesnénk”, és ha nem küzdené értünk „a hős vezér, kit Isten rendelt mellénk”, akkor mi elesnénk, és a saját erőnkéből, tehetségünkéből semmire nem jutnánk. Vajon bevallo-e január 1-én: – Uram, nélküled nem megy! Ez a jelentése, ha magyarra akarjuk fordítani ezt a mondatot, hogy „ha a te orcád nem jön velünk”. Ez egy őszinte bűnvallás, egy csodálatos hitvallás, hogy: – Uram, nélküled nem megy, ezért nem akarjuk nélküled csinálni! Ó, milyen jó lenne, testvérek, ha így kezdenénk ennek az esztendőnek minden munkájához, minden döntését így tudnánk meghozni, hogy: – Uram, de nélküled nem!

Egyszer valaki egy egészen szent munkába kezdett a gyülekezetben, és amikor panaszkodott, hogy majdnem ott vannak már a csőd szélén: vajon mit csináltunk, hogy ez nem kedves dolog az Úr előtt? És én megkérdeztem tőle, hogy mivel indultatok, hogyan indultatok? Kiderült, hogy az Úr tanácsát pedig nem kérték. Jaj, de veszélyes vállalkozás úgy elindulni, dönteni még a legszenzibb ügyekben is, amire azt gondoljuk, hogy Isten csak ráteszi az ő pecsétjét, úgy elindulni, hogy az Isten nem jön velünk! Pedig hányan indulnak úgy! Hányan kötnek úgy házasságot, hogy az Isten nem megy velük! Úgy jönnek be hozzánk is nagyon sokszor: – De tiszteletes úr, szeretjük egymást! – És aztán? És meddig? Veszélyes dolog elindulni az Úr nélkül, gyermeket nevelni Isten nélkül, a munkahelyen helytállni Isten nélkül, a pihenést eltölteni Isten nélkül!

Mózes azt mondja, hogy: „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.” Nem azt mondja, hogy: – Uram, megfogadjuk, hogy jobbak leszünk!

Nem azt mondja, hogy: – Megpróbáljuk egy kicsit jobban csinálni! Vallásosabbak leszünk, több ígét fogunk olvasni! Mózes azt mondja: – Nem! Téged nem akarunk elveszíteni, te jöjj velünk, Urunk! Mert Mózes nem tud önmagára hivatkozni, kedves testvérek, hanem azt mondja, hogy csak az Úr kell neki. „Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.”

Ismeritek azt a mondást, amit olyan sokszor hallunk a világban, amikor azt mondják emberek nekünk is, hogy: csak egészség legyen, az a fontos! Az egészségpénztár biztosan örülne, hogy nem kellene annyit kifizetni a kórházaknak, de én mindig megrökönyödök ezen a mondáson! Mózes meg azt mondja, hogy: csak gyere velünk, ez a legfontosabb! Lehet, hogy nem lesz egészségünk, lehet, hogy nem lesznek javaink, vagy nem fogunk úgy gyarapodni, ahogy vártuk, lehet, hogy null-szaldósan zárjuk az évet, de: csak te gyere velünk

A hívő ember így kell, hogy odaálljon az Úr elé ma, január 1-én is. Úgy, ahogy Mózes a Sínai hegy után odaáll a nép élére, és azt mondja: – Nem én akarok odaállni, Uram, te állj ott! Milyen jó lenne, hogyha édesapák úgy állnának ott, hogy nem én akarok, vagy édesanyák nem azt mondanák, hogy én vagyok a pénzügyminiszter, én hordom a kalapot, rajtam van a nadrág, majd én dirigálok, hanem azt tudnánk mondani: Uram, állj te az élre! Te legyél a gazdája a háznak, láthatatlan résztvevője minden beszélgetésnek! Te jöjj velünk! „Jöjj velem, Jézus, én királyom, utaimra elkísérlj!”

„Ha a te orcád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.” Mert Mózes tudja azt, hogy az Istennek ígéretei vannak és Mózes belekapaszkodik az Isten ígéretébe. Mit ígért Isten? „És bocsátok előtted Angyalt [...] és bevizslek a tejjel és mézzel folyó földre.” A 2Mózes 23-ban is vagy egy ilyen ige: „Ímé én Angyalt bocsátok el te előtted, hogy megőrizzen téged az útban, és bevigyen téged arra a helyre, amelyet elkészítettem.” Ha valaki megnézi a Bibliát, az angyal itt nagy betűvel van írva. És akik a Bibliát hívő szívvel olvassuk és nézzük, ha az Ószövetségben az angyal nagy kezdőbetűvel van írva, mi abban Jézus Krisztust látjuk.

Amikor a Máté evangéliumában felhangzik Jézus Krisztusra nézve, hogy Immánuel! Velünk az Isten! – ott teljesedik be Mózesnek a könyörgése. Ott lesz véglegessé és állandósulttá az Isten jelenléte az ő népe életében. Jézusban velünk az Isten. Ez volt ez a csodálatos hír, ami bezengte akkor a világot: velünk az Isten! Mózes imádsága meghallgatásra talált, az Isten Jézus Krisztus által és Jézus Krisztusban van velünk. Pedig mi mindent megtettünk, hogy az Isten ellenünk legyen. Az lenne a jogos, hogyha az Isten ellenünk lenne, ellenünk jönne, ha megítélne, elítélne, elpusztítana, számon kérne, mert mi is keménynyakú nép vagyunk, erős akarattal rendelkező nép vagyunk. De azt mondja az Úr: én veletek vagyok! „Ímé én ti veletek vagyok...” – mondja Jézus az elmenetelekor – „... minden napon a világ végezetéig!”

Az Immánuelben legyen velünk az Isten, és mi egy dolgot kérjünk: akkor „vezess, Jézusunk, s véled indulunk”, valóban „küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne téged!” Te menj elöl, mi pedig megyünk utánad mint engedelmes, megváltott néped!

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy elcsendesedhettünk előtted, mennyei Atyánk, és megvallhatjuk, hogy valóban csak vándorút a mi életünk. Jövevények és vándorok vagyunk, de köszönjük, hogy nem céltalanul kell vándorolnunk, hanem tudjuk, hogy Jézus Krisztus által megszerzett örök hazánk felé megyünk. Legfőképpen a te jelenlétedért adunk hálát. Nemcsak ajándékaidért, amellyel ezt a vándorutat szebbé, örömtelibbé teszed, nemcsak vigasztalásodért, amellyel ezen a vándorúton megvigasztalsz és megerősítesz minket, hanem köszönjük azt is, hogy gondoskodtál arról, hogy Jézus Krisztus soha ne távozzon el tőlünk. Köszönjük, hogy benne van „a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata”, és ezáltal lehet napról napra továbbmennünk, napról napra örömmel előrehaladnunk.

Köszönjük Neked, hogy Te vagy az, aki feloldasz bennünket a kötelékek alól, Te adsz szabadulást, Te vagy a szabadító Isten, aki nemcsak kihoztál bennünket a bűn fogságából, hanem be is viszel a Te mennyei dicsőségbe.

Kérünk Téged, hogy jelenléteddel áldd és szenteld meg ezt az egész esztendőnket! Engedd meg, hogy itt a gyülekezet sátrában is minden alkalommal hálaadással összejöhessünk, és vágyakozó szívvel kérhessük és készülhessünk arra, hogy mit akarsz nekünk mondani, hogyan akarsz megerősíteni, feddeni, bátorítani, hogyan akarsz nekünk bocsánatot közölni. Kérünk téged, hogy ne hallgass el!

És köszönjük, hogy ide jöhetünk olyan sok helyről vállalva a távolságot, az utat, a törődést. Lehet, hogy valaki már elnehezült járással jön ide, és mégis mindent megtesz azért, hogy itt lehessen. Bocsásd meg, hogy sok egészséges ember pedig, aki eljöhetne, nem jön, és nem veszi komolyan a te hívásodat.

Kérjük, hogy áldott Szentlelked munkálkodjon ebben az évben, és indítsa az embereket arra, hogy keressenek téged, míg megtalálható vagy, és hívjanak segítségül, amíg közel vagy!

Szeretnénk levetni, Urunk, ékességeinket, saját igazságainkat, önelégültségünket, minden nagyképűségünket, és úgy jönni Eléd „meztelen, hogy felruházz, árván bízva, hogy megszánsz”! Köszönjük, hogy felöltöztetsz bennünket az igazság fehér ruhájába és a Jézus Krisztus által megszerzett váltságnak az örömébe.

Ámen.

284,7-8. ének

7. Lelki s testi áldások Atyja, Egeidnek gazdag harmatja
Szálljon mennyből híveidre, Tulajdon teremtésidre,
Kik tőled várnak minden jókat.

8. A Jézusért, közbenjárónkért, Mi egyetlenegy szószólónkért
Légy kegyelmes, kérésünket, Halld meg esedezésünket,
Kik rád bízunk minden ügyünket.